

Livsvisdom i nätt förpackning

TEATER: Ofattbart mycket ryms på 40 minuter

OKÄND PRYL. SKA MAN BÄRA DEN SÅ HÄR? (BILD: TEATER TRAMPOLIN)

Tänk dig att du hittar ett föremål som du aldrig sett förut. Du vet inte vad det är. Är du dum då, om du inte vet hur du ska använda det?

Av [Marita Adamsson](#)

Naturligtvis inte. Ändå kan det komma någon förbi som tycker att du är det. Det är lätt att se saker som självklara om man själv alltid känt till dem.

Så blir det för Nasse när han går på vägen och tittar efter hallon men hittar något helt annat. En grej han inte känner igen och inte alls vet vad han ska göra med. Den har pinnar som pekar uppåt. Han kan hänga sin mössa på dem.

Fakta: Nasse hittar en stol

Teaterpjäs byggd på Sven Nordqvists bok

På Futuras scen: Jennie Lindgren och Martin Östh

Regi: Lasse Beischer

Kostym: Maria Sjöberg

Kuliss: EvaTua Ekström

Ljus: My Persson

Affisch: Tuva Leiknes

Teater Trampolin är på Futura i Tanumshede och ingår en pakt med alla barn som trängs framför den lilla scen som byggs uppe på den stora: När Martin tar på sig Nasses mössa, så blir han Nasse.

Musik: J. Lindgren och J. Rimeika

Rekommenderas från 3 år. Ingen övre åldersgräns

Turnén går vidare till Blekinge och Göteborg

Egentligen har Martin Östh och Jennie Lindgren redan gjort oss uppmärksamma på att saker och folk inte alltid är självklara att artbestämma, för Nasse är ingen gris utan en björn – eller? Från publiken kommer förslaget att han är en nyckelpiga. Och ja, kanske det. Han har ju röda byxor med stora svarta prickar ...

Nu när Nasse hittat saken med de fyra pinnarna som pekar upp i luften blir det ännu mer osäkert. Alla barn ser vad det är, för de har sett en sådan förut – en stol alltså. Men inte Nasse. Han petar försiktigt. Vem skulle inte gjort det, om föremålet är helt okänt?

Så dyker de upp, en efter en, de som också sett stolar förr. Sländan som snurrar och dansar och försöker visa hur föremålet ska stå, med sitt eget dansmönster som förebild. Tanten som sitter så ordentligt och är nogga med att placera radion i knät...

Nasse vrider och vänder, testar och krånglar. Han är närmast akrobatisk och samtidigt som han är fantasieggande blir det förstås komiskt för oss som har förkunskapen.

Det finns mycket att upptäcka. Man kan sitta på många sätt om man följer instruktionen ”sitt och luta dig bakåt”. Men det är inte säkert att det blir rätt. Till slut sitter han på vedertaget sätt – och det känns bekvämt. Men så var det radion. Man måste ju ha en radio i knät – om man ska göra rätt?

Nej, tycker barnen. Det måste man inte. Pakten håller. Tanums barn hjälper till. Det är det inte alla andra som gör. Nasse träffar en del trångsynta och fantasilösa figurer som bara tycker han är dum, när han försöker förstå stolens funktion.

Och när han väl förstått men undersöker andra möjligheter, kopplar på leken, ser nya saker, kör motorcykel och rymdraket, då blir trångsyntheten mycket tydlig hos dem som tror att en stol bara kan användas på deras sätt. Och sannerligen inte får hanteras på annat vis, vad man än kommer på.

Barnen är fortfarande på Nasses sida: ”Hon var JOBBIG!”

Det är en hisnande resa, på mindre än 40 minuter har stora livsavgörande frågor om hur vi förhåller oss till varandra och världen blivit knivskarpa.

Barnteater är livsvisdom i nätt förpackning. Detsamma gäller bilderböcker. I det här fallet hänger de nära samman: *Nasse hittar en stol* är ursprungligen en bilderbok av Sven Nordqvist. Men med Martin Ösths plastik och akrobatik blir den något alldeles extra.

I alla fall jag tänker återkomma till Nasses stolmöte varje gång jag är med om att någon uppträder föraktfullt mot en medmänniska som är handfallen inför något hen inte känner till på förhand. Barn av år 2018 behöver leva med den insikten i ett land där invånarna har olika bakgrund. Men det gäller ju absolut inte bara barnen – vi andra borde väl redan veta. Men det är jag inte så säker på att alla gör. Alltså borde vi alla följa med Nasse en bit på vägen.
